

aan te bieden aan de inspecteurs, onlangs door minister AALBERSE benoemd om den strijd tegen de tuberculose in ons land te leiden.

Verleden jaar was het de syphilis, thans de tuberculose — met verlangen zullen velen en steeds meer waarschijnlijk uitzien naar het onderwerp, dat een volgend jaar door de geneeskundige faculteit zal worden uitgekozen voor den door haar ingestelden September-cursus, een instelling, die ongetwijfeld een lang leven zal zijn beschoren en een toenemend succes zal zijn weggelegd.

Loenen a/d Vecht, October 1920.

L. L. POSTHUMA.

Naar aanleiding van den in het bovenstaande geuiten wensch tot publicatie van het verhandelde in dezen cursus ten behoeve der artsen, willen wij herinneren aan hetgeen wij daaromtrent op bldz. 1349 hebben medegedeeld. Onze redactie heeft aanstonds hetzelfde denkbeeld gehad, als collega POSTHUMA thans te berde brengt, nl. dat het in dien cursus besprokene voor *alle* artsen belangwekkend zou zijn, terwijl het toch voor de hand lag, dat niet *alle* artsen den cursus zouden kunnen bijwonen. De beste weg daartoe leek ons afdrucken in ons *Tijdschrift*, daar dit toch in handen van nagenoeg *alle* artsen van ons vaderland komt. Te dien einde heeft onze redactie reeds begin Juli aan alle cursusgevers schriftelijk het verzoek gericht ons hun voordracht, of een uittreksel ervan, te willen afstaan om daaruit, na afloop van den cursus, een bijzonder tuberculose-nummer van ons *Tijdschrift* samen te stellen. Wij hebben reeds gemeld, dat het meerendeel der cursusgevers ons verzoek onbeantwoord heeft gelaten. De voordrachten, die ons wel gezonden zijn, tenslotte slechts een zevental. hebben onze lezers aangetroffen in de laatste drie nummers van dit *Tijdschrift*. Onze redactie heeft dus haar best gedaan den wensch van collega POSTHUMA te voorkomen, maar zag haar pogingen niet met volledig welslagen bekroond. Ons blijft niets anders over, dan den heeren, die ons hun voordracht afstonden, dank te zeggen namens onze lezers, die zij daardoor aan zich verplicht hebben, en voorts te betreuren, dat niet allen aan ons verzoek gehoor gegeven hebben.

Redactie.

„HIJ WIL NIET IN HET HOK”.

Verdere behandeling van het ziekenbriefjesvraagstuk wil ik liever uitstellen tot PINKHOF 1) volgens zijn aangekondigd voornemen zal gesproken hebben en misschien ook nog anderen. Maar met het oog daarop moet ik nu reeds één opmerking maken naar aanleiding van het artikel van LEYDESDORFF in het laatste *Tijdschrift*-nummer. Ik ben LEYDESDORFF zeer dankbaar voor de even krachtige als onverwachte hulp, die hij mij is komen verlenen, zooals ik later hoop aan te toonen. Daarom slik ik met alle genoegen zijn beleefde opmerking, dat mijn artikel door verschillende oorzaken meer aandacht trekken zal, dan het waard is. Maar er is één ding, dat ik niet slik. Ik kom op voor de belangen der Nederlandsche patiënten en der Nederlandsche dokters. Ik heb over die belangen een andere meening dan mijn tegenstanders. Men mag dus trachten mij van ongelijk te overtuigen. Maar ik laat mij niet in het hokje stoppen voor de menschen, die niet als dokter over doktersbelangen mogen meespreken, omdat ik, zooals LEYDESDORFF het al weer zoo vriendelijk zegt, mij geassimileerd zou hebben aan de mentaliteit der menschen, met of voor wie ik den struggle for life vecht. Die taktiek is al te goedkoop.

's-Gravenhage, 10 October 1920.

D. SNOECK HENKEMANS.

1) Ik stel voor, dat wij in in onze discussies voortaan het „coll.” of „collèga” voor elkanders namen weglaten; dat zal op den duur veel ruimte en inkt sparen.